

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/56/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118010175
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2118010175.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Vladimíra Tencera a Mgr. Kristíny Ferencziovovej, v trestnej veci obžalovaného G. H., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 13.3.2018, č. k. 6T/6/2018-249, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 17.4.2018, takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku sa napadnuté uznesenie zrušuje v celom rozsahu.

II. Podľa § 79 odsek 3 Trestného poriadku sa žiadosť obžalovaného G. H., nar. XX.X.XXXX o prepustenie z väzby na slobodu zamieta.

Podľa § 80 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku sa väzba obžalovaného G. H., nar. XX.X.XXXX nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 13.3.2018, č. k. 6T/6/2018-249 tento súd rozhodol, že

I. Podľa § 79 ods. 1 Tr. por., za existencie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., súd obžalovaného G. H., nar. XX.XX.XXXX v U., t.č. ÚVV Leopoldov podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. prepúšťa z väzby na slobodu za súčasného nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

II. Podľa § 82 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému G. H., nar. XX.XX.XXXX v U., t.č. ÚVV Leopoldov ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze v lehotách stanovených probačným a mediačným úradníkom, najmenej jedenkrát za 21 kalendárnych dní, dostaviť sa k probačnému a mediačnému úradníkovi a dodržiavať jeho pokyny.

III. Podľa § 82 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému G. H., nar. XX.XX.XXXX v U., t.č. ÚVV Leopoldov ukladá obmedzenie spočívajúce v zákaze požívať alkoholické nápoje alebo iné návykové látky.

IV. Podľa § 80 ods. 2 Tr. por. súd obžalovanému G. H., nar. XX.XX.XXXX v U., t.č. ÚVV Leopoldov ukladá povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu, ktorý konanie vedie každú zmenu miesta pobytu, adresy trvalého bydliska a povinnosť preberať úradné zásielky a povinnosť dostavovať sa na predvolanie orgánu činného v trestnom konaní a súdu.

Proti tomuto uzneseniu, bezprostredne po jeho vyhlásení, podal sťažnosť prokurátor, ktorú odôvodnil písomným podaním zo dňa 13.3.2018. Poukázal pritom na rozsudkom Okresného súdu Trnava, zo dňa 22.02.2018, ktorý súd vydal v tejto trestnej veci a ktorým bol obžalovaný G. H. uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona k § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., za čo mu bol uložený podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l.), § 37 písm. m) Trestného zákona podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s probačným dohľadom. Voči citovanému rozsudku, čo do výroku o treste, podal intervenujúci prokurátor odvolanie.

Na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a po preskúmaní písomnej žiadosti o prepustenie z väzby z 28.2.2018 bolo zistené, že i napriek tomu, že obžalovaný G. H. vyhlásil vinu v

zmysle § 257 ods.1 písm. b) Tr. por., uznanie viny obžalovaným dôvod väzby neoslabuje. Väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vidí prokurátor v tom, že obvinený má zmiešanú poruchu osobnosti s prevahou emočne-nestabilných a disocálnych rysov a rozvinutú polymorfnú závislosť (metamfetamín, opiáty, kanabinoidy, alkohol). Ako vyplynulo aj zo záveru znaleckého psychiatrického posudku, je vysoko pravdepodobné, že v stavoch intoxikácií psychoaktívnymi látkami sa prejaví zas agresívne (vyhrážanie, nadávky atď.). Obvinený sa k svojim rodičom, s ktorými žije v spoločnej domácnosti, správa dlhodobo agresívne, pričom toto jeho správanie eskalovalo dňa 11.09.2017, kedy slovné a fyzicky napadol svoju matku a vyhrážal sa, že podpáli rodinný dom. Nemožno tiež neprihliadať aj na sklony obvineného k páchaniu trestnej činnosti, hoci druhovo iného charakteru a ani neprihliadať na to, že obvinený už bol vo výkone trestu, ktorý zjavne k jeho náprave nevedol. Zmyslom preventívnej väzby je zaistiť osobu obžalovaného, u ktorej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil alebo ktorým hrozil. Uvedený väzobný dôvod je založený na predpoklade, že účelom trestného stíhania je i predchádzanie trestnej činnosti. Pri rozhodovaní o väzbe sa nevyžaduje úplná istota, že obžalovaný bude konať podľa § 71 ods.1 písm. c) Tr. por., ale na rozhodnutie postačuje, že táto hrozba, s prihliadnutím na konkrétne skutočnosti, je reálna. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a na okolnosti prípadu, dôvody na prepustenie obžalovaného z väzby na slobodu nie sú dané a ani nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka je nepostačujúce, nakoľko nie je možné vylúčiť predpoklad, že obžalovaný v páchaní trestnej činnosti bude pokračovať.

Prokurátor navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietnuť a obžalovaného G. H. ponechať vo väzbe a väzbu obžalovaného dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradiť.

K sťažnosti prokurátora sa vyjadril i obhajca obžalovaného, ktorý uviedol, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava väzobný dôvod vidí v tom, že obžalovaný G. H. „má zmiešanú poruchu osobnosti s prevahou emočne-nestabilných a disocálnych rysov a rozvinutú polymorfnú závislosť. Táto závislosť má byť dôvodom pokračovania väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda, že u obvineného pretrváva dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti z dôvodu jeho poruchy osobnosti. K uvedenému je nutné poukázať, že obžalovaný G. H. je stíhaný pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pričom trestná sadzba v odseku 2 je šesť mesiacov až tri roky. Dňa 22.02.2018 súd prvého stupňa uznal obžalovaného G. H. vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, ktorého výkon odložil s probačným dohľadom na dobu 40 mesiacov a uložil mu ďalšie obmedzenia a povinnosti. V záverečnej reči prokurátor okresnej prokuratúry navrhol súdu prvého stupňa uznať obžalovaného za vinného a uložiť mu trest nepodmienečný v dolnej hranici trestnej sadzby, minimálne však 10 mesiacov. Obžalovaný G. H. je vo väzbe od 11:05 hodiny dňa 11.09.2017. Spolu ku dňu spisania tohto odôvodnenia doba väzby predstavuje spolu šesť mesiacov a 15 dní. Z uvedeného výpočtu vyplýva, že ak by bolo návrhu prokurátora okresnej prokuratúry prednesenom dňa 22.02.2018 vyhovieť a obžalovanému by bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní desať mesiacov, tak by jednak mal právo požiadať o podmienené prepustenie z výkonu trestu na slobodu, alebo by mu do konca výkonu trestu zostávalo tri a pol mesiaca. Ak by sa mal zohľadniť dôvod vyslovený v odôvodnení sťažnosti Okresnej prokuratúry Trnava, tak by mal nasledovať logický záver, že obžalovaný G. H. by mal vzhľadom na jeho duševné poruchy a poruchy psychiky zapríčinené opiátmi a alkoholom zostať vo väzbe (vo výkone trestu odňatia slobody) buď až do jeho úplného vyliečenia a ak sa vyliečiť táto závislosť užho nedá, tak do konca života. Na základe uvedeného považujem dôvod predlžovania väzby zo strany Okresnej prokuratúry Trnava za nedôvodný.

Pri posudzovaní opodstatnenosti trvania väzby treba vychádzať z toho, že doterajšej judikatúry k druhej vete čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyplýva, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu podľa § 80 Trestného poriadku súd má možnosť využiť oprávnenie podľa § 82 Trestného poriadku a obvinenému uložiť primerané obmedzenia a povinnosti smerujúce k tomu, aby obvinený viedol riadny život a nedopúšťal sa trestnej činnosti, a posilniť tak účel, ktorý by sa inak dosiahol väzbu. Týmto zásadami sa súd prvého stupňa riadil a preto jeho rozhodnutie zo dňa 13.03.2018 v celosti považuje za vecne správne, zákonné a spravodlivé. Na základe uvedených skutočností navrhujem, aby Krajský súd v Trnave potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

- a) nie je prípustná,
- b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo
- c) nie je dôvodná.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Sťažnostný súd prieskumom rozhodnutia okresného súdu zistil nasledovné.

Napadnutým uznesením rozhodol prvostupňový súd o väzbe obžalovaného v konaní pred súdom, ktoré je vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 6T/6/2018. V tomto trestnom konaní bol obžalovaný rozsudkom zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 6T/6/2018 uznaný za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., a to na skutkovom základe ako je uvedené v tomto rozsudku. Uvedeného prečinu sa mal dopustiť voči svojej matke K. H.. Za to bol odsúdený na vyššie uvedený (v sťažnosti prokurátora citovaný) podmienený trest odňatia slobody s určením probačného dohľadu. Obžalovanému uložil i protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Proti tomuto rozsudku, proti výroku o treste, podal v neprospech obžalovaného odvolanie prokurátor, pričom odvolacie konanie je vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 5To/38/2018 a dosiaľ nebolo skončené. Citovaný rozsudok okresného súdu sa teda stal právoplatným vo výroku o vine obžalovaného, ak i o uložení ochranného opatrenia a predmetom odvolacieho konania je výrok o treste a spôsobe jeho výkonu.

V čase vyhlásenia tohto rozsudku sa obžalovaný nachádzal vo väzbe, do ktorej bol vzatý uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava sp. zn. 0Tp/99/2017 zo dňa 16.09.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.09.2017, sp. zn. 3Tpo/52/2017 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. s tým, že jeho väzba započala dňa 11.09.2017 o 11.05 hod. (nezapočítava sa do nej doba od 11.09.2017 od 12.15 hod. do 13.09.2017 do 09.00 hod).

Prvostupňový súd napadnutým uznesením vyhovel žiadosti obžalovaného prepustenie z väzby, ktorú podal dňa 5.3.2018. Napadnuté uznesenie prvostupňový súd odôvodnil tým, že aj v tomto štádiu konania je daný dôvod preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Táto dôvodná obava vyplýva najmä s poukazom na osobu obžalovaného v zmysle záverov znaleckého posudku č. 70/2017 v kontexte ostatných vykonaných dôkazov. Obžalovaný trpí zmiešanou poruchou osobnosti s prevahou emočne nestabilných a disocálnych rysov a rozvinutou polymorfnou závislosťou (metamfetamín, opiáty, kanabinoidy, alkohol). V čase spáchania skutku bol intoxikovaný alkoholom a ďalšími psychoaktívnymi látkami, čo bolo verifikované toxikologickým vyšetrením. Kombinovaná intoxikácia alkoholom a predovšetkým metamfetamínom mala vplyv na jeho rozpoznávaciu a ovládacie schopnosti a tieto (schopnosti) hoci neboli vymiznuté, boli u neho znížené podstatne vo forenzných významnej miere. Pobyť obžalovaného na slobode nie je z psychiatrického pohľadu pre spoločnosť nebezpečný, keďže u obžalovaného nebola zistená duševná porucha v pravom slova zmysle. Je však vysoko pravdepodobné, že v stavoch intoxikácie psychoaktívnymi látkami sa opätovne prejaví agresívne, či už vo vzťahu k okoliu alebo voči samému sebe. Skutočnosť, že obžalovaný je osobou závislou na omamných a psychotropných látkach a zároveň má finančné problémy vzbudzujú dôvodnú obavu, že bude v situácii, kedy bude opätovne potrebovať finančné prostriedky, postupovať rovnako - tzn. agresívne k svojmu okoliu. Tu je na mieste dodať, že rozhodovanie o väzbe nespočíva na princípe istoty bez dôvodných pochybností, ale je vždy vedené v rovine pravdepodobnosti vo vzťahu k dôsledkom, ktoré môžu nastať z konania obvineného, ktoré by mohlo naplňať skutkovú podstatu niektorého z väzobných dôvodov.

Napriek existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. okresný súd zdôrazňuje, že väzba je zaisťovací inštitút a má fakultatívny charakter. Poukazuje i na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej vzatie osoby do väzby má byť nevyhnutné, krajné opatrenie, ktoré môže nastúpiť až vtedy, keď sú iné opatrenia nedostatočné, resp. neúčinné. Je potrebné dbať na zásadu primeranosti a zdržanlivosti a preto je nevyhnutné, aby najskôr boli využité aj iné možné opatrenia, ktoré zabránia obvinenému v jeho ďalšom konaní, resp. ochránia spoločnosť pred pokračovaním v trestnej činnosti obvineného. Zabrániť nežiaducej forme spávania sa obvineného označeného ako dôvod väzby je možné napríklad aj aplikáciou inštitútov nahradzujúcich väzbu. Po citlivom zvážení všetkých relevantných okolností, s poukazom na kritický postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, deklarovanej snahe liečiť svoju závislosť na omamných a psychotropných látkach, dospel súd k záveru, že účel väzby v jeho prípade

je možné dosiahnuť i miernejším spôsobom ako väzbou samotnou a to jej nahradením dohľadom probačného a mediačného úradníka a uložením primeraných povinností a obmedzení uvedených vo výrokovej časti uznesenia, ktoré, ako je súd presvedčený, dávajú dostatočné záruky dosiahnutia účely väzby, ktorým je predísť trestnej činnosti menovaného (§ 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.) Na posilnenie probačného dohľadu súd stanovil i frekvenciu dostavovania sa k probačnému úradníkovi, ktorý v rámci zákonných podmienok zvolí vhodné pokyny pre obvineného vzhľadom na jeho osobu a charakter trestnej činnosti.

V čase rozhodovania o väzbe obžalovaného v sťažnostnom konaní tunajší súd vychádzal zo situácie právoplatného rozhodnutia prvostupňového súdu o vine obžalovaného. Je tak preukázané spáchanie skutku - prečinu nebezpečného vyhrážania zo strany obžalovaného voči jeho matke, s ktorou žil v čase jeho spáchania v spoločnej domácnosti. Rovnako nadobudol právoplatnosť i výrok, ktorým súd obžalovanému uložil ochranné opatrenie - protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Pri úvahe nad otázkou, či u obžalovaného v tomto štádiu trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, je tak potrebné vychádzať zo skutkových zistení, ktoré sa premietli do teraz už právoplatných výrokov vyššie citovaného rozsudku okresného súdu. Tak ako to uviedol okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, aj sťažnostný súd zastáva názor, že tieto dôvody väzby obžalovaného trvajú a to na základe skutočností, ktoré odôvodňujú rozhodnutie o vine obžalovaného v trestnom konaní, ako i na základe ostatných konkrétnych skutočností, ktoré vo svojom uznesení správne pomenoval okresný súd.

Na rozdiel od okresného súdu však krajský súd nezastáva názor, že väzbu obžalovaného je možné v tomto štádiu trestného konania plnohodnotne nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka, spoločne uložením vyššie citovaných príkazov a zákazov v zmysle § 82 ods. 1 Trestného poriadku.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejme, že prvostupňový súd bral do úvahy najmä kritický postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti a ním deklarovanú snahu liečiť svoju závislosť na omamných a psychotropných látkach.

Podľa názoru sťažnostného súdu, pri rozhodovaní o otázke nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, na jednej strane vystupujú skutočnosti, ktoré majú svedčiť o možnosti takéhoto nahradenia väzby, pričom týmito skutočnosťami sú vyššie uvedené postoje obžalovaného k trestnej činnosti a k jeho závislosti. Na druhej strane tu stoja objektívne skutočnosti, svedčiace proti takémuto nahradeniu, zistené jednak znaleckým dokazovaním z odvetvia psychiatrie, ako aj dôkazy preukazujúce jeho správanie sa v minulosti. Zo znaleckého dokazovania vyplýva, že obžalovaný trpí rozvinutou závislosťou na viacerých psychoaktívnych látkach. Rovnako bolo objektívne preukázané, že obžalovaný bol v minulosti viackrát súdne trestaný a to aj nepodmienečným trestom odňatia slobody a rovnako bol opakovane priestupkovo postihovaný. Z týchto skutočností podľa názoru sťažnostného súdu vyplýva, že konanie obžalovaného je vo významnej miere ovplyvňované zneužívaním psychoaktívnych látok, ktoré u neho potencujú agresivitu, ktorú prejavil vo vzťahu k svojej matke a kvôli ktorej bol uznaný za vinného zo spáchania vyššie uvedeného prečinu nebezpečného vyhrážania. Vzhľadom na minulosť obžalovaného, ktorý má skúsenosti s trestnoprávnym postihom, realizovaným aj v podobe výkonu trestu odňatia slobody, nemožno povedať, že trestná činnosť, pre ktorú je aktuálne súdený by vyplynula z jeho nerozvážnosti alebo nedostatku životných skúseností. Naopak ako súdne trestaná osoba si už mal byť vedomý, aké následky môže mať jeho násilné protiprávne konanie. Podľa názoru sťažnostného súdu nemali predchádzajúce odsúdenia na obžalovaného ten výchovný účinok, aby ho odradili od ďalšieho páchania trestnej činnosti. Preto je nebezpečenstvo, že pri prepustení na slobodu bude pokračovať jednak zneužívaním psychoaktívnych látok, ako i v násilnej trestnej činnosti, natoľko veľké, že jeho väzbu nemožno nahradiť alternatívou uvedenou v § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Verbalizovanie snahy dobrovoľne podrobiť sa ochrannému liečeniu, nepovažuje sťažnostný súd v tomto kontexte za dostatočné, ktoré by bolo schopné presvedčiť súd o výraznej zmene postoja obžalovaného k dodržiavaniu zákonnosti. Naopak, závislosť obžalovaného má podstatný (negatívny) vplyv na jeho správanie a rozhodovanie a nebezpečenstvo recidívy protiprávneho konania obžalovaného podstatne zvyšuje.

Výrok o uložení podmiennečného trestu odňatia slobody, bol napadnutý odvolaním prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného a obžalovanému tak hrozí v odvolacom konaní aj uloženie iného, prísnejšieho trestu. Z tohto pohľadu nie je ponechanie obžalovaného vo väzbe neprimerané vo vzťahu k trestu, ktorého uloženie mu hrozí. Sťažnostný súd zdôrazňuje, že rozhodnutie o odvolaní prokurátora proti výroku o treste a spôsobe jeho výkonov, nebolo dosiaľ urobené a preto nie je možné pri rozhodovaní o väzbe vychádzať z toho, či obžalovanému bude uložený iný trest, ako uložil okresný súd, alebo či bude jeho odvolanie ako nedôvodné zamietnuté. Poukazuje však na ustanovenie § 322 ods. 3 Trestného poriadku, druhá veta podľa ktorého, je na základe podaného odvolania možné zmeniť

napadnutý rozsudok aj v neprospech obžalovaného. Iná situácia by nastala, ak by nebolo možné v odvolacom konaní (pre nedostatok príslušného odvolania) uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody.

K vyjadreniu obhajcu k sťažnosti prokurátora, krajský súd uvádza, že doterajšie trvanie väzby obžalovaného spĺňa požiadavku proporcionality. Pri úvahe nad dĺžkou trestu nie je možné vychádzať iba zo záverečnej reči prokurátora na okresnom súde. Rozhodnutie o treste totiž prináleží výlučne súdu, ktorý môže, ale aj nemusí brať do úvahy názor prokurátora. Rovnako i úvahy obhajoby o možnom podmienečnom prepustení obžalovaného z prípadného výkonu trestu odňatia slobody, sú nateraz predčasné a preto nie relevantné.

Z uvedených dôvodov tunajší súd sťažnosť prokurátora vyhodnotil ako dôvodnú, napadnuté výroky okresného zrušil a žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby ako nedôvodnú zamietol a väzbu nenahradil dohľadom súdneho úradníka.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.